

„Aa nej . . . men det var vel heller ikke for tidligt, at den menige Mand fik et Ord at sige her i Landet.“

„Nej, deri har du Ret! Det skulde være sket for længe siden, saa var meget af Tidens Bitterhed sikkert undgaaet. — — Naa, skal vi saa sige Tak for Mad,“ sagde han, da han saa, at alle var færdige med at spise. Endog Søren havde tilsidst lagt Skeen fra sig efter først omhyggeligt at have slikket den ren og aftørret den med sin Tommelfinger.

Der blev atter bedt en kort Bøn, hvorpaa hver gik til sit.

Emanuel søgte som sædvanlig ind til Voksdugssofaen i sin Stue for at „tutte lidt ind i Drømmeland“ — som han med et fra Højskolen stammende Mundheld plejede at sige. Søren Røgter vandrede med Mæthedens tunge Skridt over Gaarden og forsvandt ind i Loen, hvor han Sommer og Vinter tog sin Middagslur paa et Knippe Halm. Niels derimod gik ind i sit Kammer, et lille hvidkalket Rum ved Siden af Hestestalden, hvor han havde indrettet sig det helt studentermæssigt med et til Skrivepult omdannet Vadskebord under Vinduet, en lille Hylde fuld af smukt indbundne Bøger, en Stump Tæppe under Bordet og en lang Række efter Længden omhyggeligt ordnede Piber under et Brædt paa Væggen. Over Sengen hang et indrammet Fotografi af Sandinge Højskole. Billedet fremstillede Skolens klosteragtige, vedbendbevoksede Murstensportal, foran hvilken der var opstillet en Samling Lærere og Elever. Midt i Billedet saas selve den gamle Forstanders runde Skikkelse med den møllestensstore Hat og de lange Nakkekrøller; og nedenunder Billedet stod der trykt med Guldbogstaver de Ord, hvormed han regelmæssigt tog Afsked med sine Elever:

„Vær paa Vagt
uforsagt.“

Da Niels havde faaet stoppet den allerlængste af sine Piber, satte han sig foran det lille Bord og strakte med Velbehag sine tykke Ben fra sig. Derpaa trak han et ugegammelt Nummer af „Folkebladet“ frem af sin Lomme, bredte det med en kærtegnende Varsomhed ud paa Bordet og gav sig til for tyvende Gang at gennemlæse følgende Artikel: